

Sygn. akt III PK 42/19

POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z powództwa P. M.
przeciwko M. M. – F. w T. i U. S.A. w Ł.
o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 11
grudnia 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej F. w T. od wyroku Sądu Okręgowego
- Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w T.
z dnia 3 października 2018 r., sygn. akt III Pa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

2. zasądza od pozwanego M. M. – F. w T. na rzecz powoda P. M. kwotę 1350 (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

P. M. wniósł do Sądu Rejonowego w T. o sprostowanie protokołu ustalającego okoliczności i przyczyny wypadku przy pracy.

Sąd Rejonowy w T. wyrokiem z dnia 17 grudnia 2015 r., sygn. akt IV P (...), sprostował protokół w sposób opisany w sentencji orzeczenia.

Sąd Okręgowy w T. wyrokiem z dnia 3 października 2018 r., sygn. akt. III Pa (...), oddalił apelację pozwanego M. M. – F. w T. od wyroku Sądu Rejonowego w T. z dnia 29 czerwca 2018 r., sygn. akt. IV P (...), w którym uwzględniono żądanie

powoda P. M. o zasądzenie na jego rzecz uzupełniającego zadośćuczynienia z tytułu wypadku przy pracy (pkt 1), a także zasądził od pozwanego M. M. – F. w T. na rzecz powoda P. M. kwotę 1.350 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję (pkt 2).

M. M. zaskarżył powyższy wyrok Sądu Okręgowego w T. skargą kasacyjną w całości, zarzucając mu naruszenie prawa materialnego, tj. art. 123 § 1 Kodeksu cywilnego w zw. z art. 442¹ § 1 k.c., przez błędną wykładnię, która doprowadziła do błędnego zastosowania powołanych przepisów. Błędna wykładnia art. 123 § 1 pkt 1 k.c. miała polegać na błędnym przyjęciu, że wytoczenie powództwa o ustalenie przyczyn wypadku przy pracy - sprostowanie protokołu powypadkowego jest czynnością, która przerywa bieg terminu przedawnienia roszczenia, określonego w art. 442¹ § 1 k.c.

W związku z powyższym, skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w T. z dnia 3 października 2018 r., sygn. III Pa (...), i przekazanie w całości sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w T. oraz o pozostawienie temu Sądowi rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów postępowania kasacyjnego.

Skarżący wniósł nadto o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazując, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne wymagające rozstrzygnięcia, zawierające się w pytaniu, czy powództwo o ustalenie przyczyn wypadku przy pracy (sprostowanie treści protokołu powypadkowego) jest czynnością, która w świetle art. 123 § 1 pkt 1 k.c. przerywa bieg terminu przedawnienia roszczenia pracownika o zadośćuczynienie.

Fakultatywnie skarżący wskazał, że z uwagi na utrwaloną linię orzecniczą Sądu Najwyższego i sądów powszechnych w podanym zakresie, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, a ponadto istnieje potrzeba usunięcia rozbieżności w orzecznictwie sądów.

P. M. w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o:

1) wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu kasacyjnym,

zaś w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania:

- 1) oddalenie skargi kasacyjnej,
- 2) zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem merytorycznego rozpoznania.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, a także nie ma potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądowym. Sąd Najwyższy zajął już stanowisko odnośnie do zagadnienia prawnego powołanego przez skarżącego w niniejszej skardze i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, nie zachodzą też żadne okoliczności uzasadniające zmianę linii orzeczniczej prezentowanej w tej materii (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP 2003 nr 13, poz. 5).

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 grudnia 2018 r., I PK 176/17 (OSNP 2019 nr 7, poz. 82), zważył, iż powództwo o ustalenie, że sporne zdarzenie było wypadkiem przy pracy, jak również o ustalenie, że wypadek nastąpił w okolicznościach innych niż to wskazano w protokole powypadkowym lub też, że przyczyną wypadku nie były okoliczności wyłączające odpowiedzialność pracodawcy za skutki wypadku przy pracy, przerywa bieg przedawnienia roszczenia o naprawienie szkody (art. 442¹ § 1 w związku z art. 123 § 1 pkt 1 k.c.). Trzeba zatem stwierdzić, że – jak już wyżej podniesiono - zagadnienie sformułowane w skardze kasacyjnej zostało rozstrzygnięte, a stanowisko zajęte przez Sąd w zaskarżonym orzeczeniu jest z nim zgodne.

Również ze względu na zajęcie stanowiska przez Sąd Najwyższy we wskazanej kwestii należy przyjąć, że ewentualne rozbieżności w dotyczącym jej orzecznictwie zostały wyjaśnione.

Co się zaś tyczy oczywistej zasadności skargi, uzasadnienie tej przesłanki przedsądu jest całkowicie niezrozumiałe wobec pozostałych, podniesionych przez

skarżącego przesłanek. Podał on, że „skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, albowiem przedstawione powyżej zagadnienie prawne było już wielokrotnie przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego oraz sądów powszechnych i wypracowana linia orzecznicza dotycząca wykładni art. 123 § 1 pkt 1 kc w zw. z art. 442¹ § 1 kc jest zupełnie odmienna aniżeli wykładnia zaprezentowana przez Sąd Okręgowy w T.”. Najpierw zatem skarżący twierdził, że dotąd nie zostało rozstrzygnięte przedstawione przez niego zagadnienie prawne i istnieją rozbieżności w orzecznictwie, potem zaś wskazał, że Sąd Najwyższy wielokrotnie wypowiadał się w przedmiotowej kwestii i linia orzecznicza – poza zaskarżonym wyrokiem - jest jednolita.

Ponadto, jak już wcześniej podniesiono, nie ma racji skarżący wskazując, iż zaskarżone orzeczenie jest niezgodne z orzecznictwem Sądu Najwyższego. Zatem również z tego względu nie można uznać, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Mając powyższe na względzie, należało orzec jak w sentencji.

ał